

Patrick
Solvin

Nephris

A Rubintűz hétszáz láb hosszú teste megrázkódott. A titánium héjazat elemei meghajlottak, engedve a hajó testét ostromló hatalmas erőknek. A hídon lévőek teste rongybabaként lódult előre-hátra a biztonsági hevederek ölelésében. Miután a rázkódás elábbhagyott, és ismét visszanyerte uralmát a teste fölött, Sean a paneljére pillantott.

– Elvesztettük a jobb oldali ütegeket... Burkolati károk a C-1-től a D-11-ig... Kiment az Atron asztrogációs adatbankja és félig megvakultunk – sorolta.

– Ennyi? – vakkantotta Hoberson.

Sean felvont szemöldökkel pillantott a parancsnokra. Mintha ez nem lenne éppen elég!

– Nem uram, van még majd' két tucat kisebb kár. Két Enderton gömb megrepedt...

– hangja hörgésbe fült. Az Atron örült kitérő manőverei hét gé erejével forrasztották ajkára a szót. Amikor a veszett háromdimenziós hullámvasút ismét szólni engedte, folytatta – ...elvesztettük az atmoszféra nyolc százalékát, és a hármas hűtőkör szivárog...

– Szemét kínaiak! – csikorogta a parancsnok.

Sean *Zai* Mervill hitetlenkedve meredt rá. Mekkora egy barom ez a Hoberson! Mikor már azt hitte, megszokta a nyers stílusát, az mindig előrukkolt valami új otrombasággal. Persze, a tévedés ezúttal is ki volt zárva.

Előfordult már, hogy Seant meszticnek nézték, de a legtöbben nem estek ebbe a hibába. A parancsnoknak ráadásul pontosan ismernie kellett első tisztje személyi adatait, és biztosan nem kerülte el a figyelmét, hogy anyja a *Zai-Hong* nevet kapta szüleitől. Tudomása lehetett Sean nagyapjának és nagyanyjának történetéről is: a pár a kulturális forradalom idején hagyta örökre maga mögött Mao földi paradicsomát. Ha erre nem is, legalább arra tekintettel lehetett volna, hogy Sean apja, a legendás Thomas Mervill nem csak tagja a StarRes igazgatótanácsának, de a társaság vezetőségének egyik legmeghatározóbb alakja is. Sean sejtette, hogy ez a tény egy Hoberson-féle betonfejű tulkot mennyire irritálhat. Néha vágyat érzett rá, hogy elmagyarázza neki: Mervillként, ha akarná, már a flottaparancsnokság ezredese is lehetne, majd megkérdezné, vajon mit gondol, miért szolgál mégis elsőtisztként?

– Stefansky, utasítsa az Atront, hogy távolodjunk nulla-nulla-három egységre az ellenséges köteléktől! – fordult a parancsnok az MI-operátorhoz.

A lengyel bölintott, és felöltötte a szakmájábéliekre oly jellemző elrévedő arcki-fejezést, míg az utasításait hordozó bitek agytörzsi implantja felől a hajót irányító tudat felé száguldottak.

Hoberson közben hívta a csapatában részt vevő másik StarRes romboló parancsnokát:

– Vissza kell húzódnunk, Brett.

– Rendben, fedezünk titeket – biccentett a központi kivetítőn McKenna, az Éjki-rálynő parancsnoka.

– Búcsúzóul megkínáljuk őket a maradék két Főnixszel, ennyivel tartozunk nektek – villantott zord mosolyt kollégájára Hoberson, majd a taktikai tiszthez fordult.

– Fuerteventura *kisasszony*, ha lenne olyan kedves... – úgy szavalta végig a nő nevét, mintha valami különösen cifra káromkodás lenne.

Fuerteventura keze táncba kezdett a taktikai panel fölött, ahogy hozzálátott a Főnixek programozásához. Sean nem láthatta az arcát, de könnyen el tudta képzelni, hogyan festhet most: vértelen vonallá préselt ajkak, dühödten szikrázó, fekete szemek. Hoberson sosem bánt vele kesztyűs kézzel, mióta pedig Caterina az áthelyezését kérte, ő lett a parancsnok maró élceinek elsődleges célpontja. A nőnek megvolt a magához való esze, például önuralma pedig segítette megállni, hogy soha ne vágjon vissza.

– Programozás kész. Kilövés? – fordult a nő Hobersonhoz.

– Csapásmérés nulla-nulla-háromnál, fordulót után! Stefansky, maximális gyorsítás!

A Rubintűz elgyötört testén erősödő vibráció futott végig, ahogy az MI-operátor eljuttatta a parancsot az Atronhoz. Sean, miközben úgy érezte, hogy szeméi belesüppednek az agyába, némán fohászkodott a gravitációkiegyenlítő sértetlenségéért. A tizenegy generátor legfeljebb huszonkét gét volt képes levenni a védett szekciókat érő terhelésből, így nekik legrosszabb esetben is *csak* nyolc maradt. Ha egy is kiesik, az már tíz gét jelentett, ami egy pehelykönnyű pigmeust is alaposan megropogtatott volna.

– Huszonkilenc-egész-öt a max' – nyögte Stefansky elfúló hangon. Seannak el kellett ismernie, hogy a lengyel szívós, mint a cipőtalp. Ő most megnyikkanni sem lett volna képes. A testüket szorító roppant erő ellenére a nyugalom percei következtek, míg a romboló háromszázad csillagászati egységre hízlalta távolságukat a Han-Xiang Corp. támadókötelékétől. Seant hatalmába kerítette a bizakodás. Maga sem tudta mivel magyarázni, de úgy érezte, túljutottak a nehezén, s innentől már felfelé visz útjuk. Szinte minden helyzetben képesnek bizonyult megőrizni optimizmusát, sőt, sikerült másokra is átragasztania belőle valamennyit. Többek között ennek köszönhette, hogy a legénység hamar megkedvelte.

A hajtóművek alig tizenkét percig izzottak erejük teljében, Sean mégis úgy érezte, heteket öregedett, mire az Atron húsz gére mérsékelte a gyorsulást, és nagyívű fordulóba kezdett.

– Tartalékot a frontpajzsra! Nem akarok mára több meglepetést! – adta ki a parancsot Hoberson. Hangjában nyoma sem volt a csontropogató gyorsítás gyötrelmének. Meglehet, csupán képessé vált palástolni azt a StarRes szolgálatában eltöltött hosszú évtizedek alatt.

– Front optimalizálva – érkezett Stefansky szenvtelen válasza. Sean a lengyelrel lehúzott két és fél év alatt alig féltucatnyi alkalommal figyelt meg nála valamiféle halovány érzelmi reakciót. A negyvenes éveiben járó szikár férfi precíz hatékonysággal tette a dolgát, akár a legmegbízhatóbb számítógép. Sean nem beszélgetett vele sokat, de úgy gondolta, Stefansky az érzelmeket túlhaladott emberi csökevénynek tarthatja.

– Ideális kilövési pontig egy perc huszonöt... – Fuerteventura szavai elfojtott izgalomtól vibráltak. Sean kedvelte a nőt, bár úgy vélte, hogy a katonás keménykedés nem áll jól neki. Tudta, most is csupán azért engedi a feszültséget hangjába lopózni,

mert az megfelel az ideális taktikai tiszt magatartásának. A nő mintha saját maga nyomta volna el a lényében lüktető életenergiát. Az első tiszt örült, hogy ebbéli próbálkozásai csupán felemás eredményt hoztak: Caterina őseitől örökölt elevensége újra és újra képesnek bizonyult átütni a személye köré vont kemény burkon.

– Imádkozzon, *kisasszony*. Legalább kettőt el akarok kapni. A Főnixek után tüzelési pozíciót kérek legalább két percre a gyorsítóknak, Stefansky! Mervill, használja a baloldali ütegeket, és ne sajnálja buzgó kis rokonait! – morogta a parancsnok.

Sean elengedte a füle mellett a megjegyzést, és hozzálátott a tömeggyorsítók kalibrálásához. Ekkora távolságból elenyésző esélyük volt a találatra, de ez cseppet sem zavarta. Rég megszokta már ezt is, mint a csillagközi hadviselés többi sajátosságát. Ha elfogytak a rakéták, kezdetét vette az idegek háborúja. Az elképesztő távolságok gyakran több nap hosszúra nyújtottak egy-egy összecsapást, hiába gyorsították az ütegek hihetetlen sebességűre a mákszemnyi vasmorzskákat. A lézerekkel nagyobb eséllyel érhettek el találatot, de – csillagászati értelemben véve – csak kis távolságokon belül voltak hatékonyak, ráadásul falták az energiát.

– Kilövésig öt, négy, három, kettő, egy... Főnix pályán... – peregtek Fuerteventura ajkáról az érzelemmentessé fakított szavak. Az alig másfél gigatonnához elegendő antianyagot hordozó utolsó rakétájuk tíz másodpercnyi késéssel iramodott társa nyomába. A taktikai kivetítőn a Főnixeket szimbolizáló apró ékek fehéren ragyogó, szeszélyesen hajladozó csikokat húzva siklottak egyre közelebb az ellenséges hajók vörös háromszögeihez.

– Hajó tüzelési pozícióban – közölte Stefansky fahangon.

– Terítse be őket, Mervill. Folyamatos zárótűz két percig! Búcsúzzunk el illő módon! – vigyorgott elégedetten Hoberson. Sean, miközben hihetetlen sebességgel több milliónyi parányi vasdarabot indított útjára, tovább gombolyította egy korábban elindított gondolatmenet fonálját.

Caterinával beszélgetett egyszer a parancsnokokról. Sean úgy vélte, a StarRes személyzetisei szándékosan válogatták a Rubintűz legénységét a legkülönbözőbb európai népek gyermekei közül, hogy így törjenek borsot a köztudottan intoleráns Hoberson orra alá. A görögtől a francián át az íríg az Unió szinte minden államának polgárai közül szolgált legalább egy a hajón, a nő azonban úgy vélte, ezt nem a parancsnok bosszantására eszelték ki, hanem nevelési céllal.

A legénység többi tagja a csata idejét a sűrű, viszkózus folyadékkal feltöltött antigravitációs tartályokban vészelte át, az összecsapás és a plusz gék terhét a híd négyfős személyzetére hagyva.

Egy miniatűr nap ragyogott fel a csata kavargásában. Sean nem értette, mi történt. Messziről indították a Főnixeket, még nem érhettek célba. Majd hirtelen ráébredt.

– Ó, ne! Ez nem lehet... – suttogta elhaló hangon.

– Az Éjkirálynő! – nyögte a taktikai tiszt.

Hirtelen hatalmas erővel rándult balra a hajó. A hídszemélyzet egy emberként hördült fel – Hoberson kivéve. Az Atron a pajzs terhelődését érzékelve automatikusan kitérőmanőverbe vitte a Rubintűzet. Sean előtt vörösbe borult a panel képe. Eltelt néhány másodperc, mire rájött, hogy megpattant egy ér a szemében. A romboló vadul megrázkódott, fémsikoly harsant. Sean azonnal tudta, mi történt: beleszaladtak egy lövedékfelhőbe!

– El innen, Stefansky!... – adta ki a parancsot teljesen feleslegesen Hoberson. Az MI magától is tudta, mi a dolga.

– Ez csapda! Belefuttatnak minket a zárótűzbe! – kiáltotta Fuerteventura, ahogy összeállt előtte a kép. Az Atron jobbra és felfelé csavarta a romboló pályáját.

– Nyavalyás mázlista kis sárga... – kezdte a fogai közt szűrni a parancsnok, ám nem fejezhette be.

A páncélhéj megadta magát a roppant energiáknak, és teljes hosszában szétnyílt, feltárva a romboló sérülékeny belsejét. A hajó sorsa ezzel megpecsételődött.

A Rubintűz agóniájának pillanatait két meghatározó tényező befolyásolta: a kegyetlenül pergő másodpercek és a precízen dolgozó MI. Ahogy a cselekvésre használható idő elenyészővé zsugorodott, úgy silányultak a rombolót irányító emberek az események alakítóiból annak passzív résztvevőivé. Az Atron azonban nem napokban és órákban számolt, hanem másodpercekben és milliszekundumokban, a vészhelyzet-protokoll pedig felhatalmazta az emberi irányítás nélküli cselekvésre.

Kéttized másodperccel a végzetes találat elszenvedése után lerobbantotta a hajó törzséről a főhajtóművet és a destabilizálódó reaktorblokkot. Ezután a sérült asztrogációs adatbankra hagyatkozva a nyolcadik tizedmásodpercre követhető stratégiát dolgozott ki, bár a csata színteréül szolgáló vörös óriás rendszere nem kényeztette el sok lehetőséggel.

Miután megvált a lassan biztos távolba sodródó reaktoroktól, a fontossági sorrendben az ellenséges egységek megtevesztése következett. Kioldotta a károsodott héjazati elemek rögzítőkapcsait, leválasztott néhány nem létfontosságú modult és azokat a gravitációkiegyenlítőket, amelyek menthetetlenül szétroncsolódtak. Néhány mikro-robbanással megszabadult a fegyverrendszer nagy részétől. Az eredmény egy kisebb-nagyobb darabokból álló, sebesen sodródó roncsmező lett. A távolból csak annyit lehetett észlelni, hogy a hajó a végzetes találat után másodlagos robbanások kíséretében fokozatosan darabjaira hullik.

A Rubintűz lemeztelenített belső szekciója, szívében az eszméletlen legénységgel és az Atron magjával, egyre távolabb sodródott a roncsoktól, végül átlépte azt a határt, ameddig az ellenség még észlelhetette. Az MI gondoskodott a legénység életben maradt tagjainak stabil hibernációjáról, így a minimumra csökkenthette a létfenntartó rendszerek energiafogyasztását. Ezután aktiválta a megmaradt segédhajtóműveket, és apró lökésekkel pályára állította a felismerhetetlenségig megcsonkított rombolót új célja, az NGC-7425-2148-292A katalógusszámú objektum felé.

Az égítést a rendszer egyik gázóriásának egyetlen, ám jókora holdjaként róttá végtelen útját az űrben. Azon ritka bolygók közé tartozott, melyek – ki tudja, miért – kiérdemelték azt a kegyet, hogy elnevezzék őket. Felfedezője, jelentéktelenségére fittyet hányva, Nephrisként vezette fel a csillagtérképre.

A roncs hat nappal később lépett be a gázóriás gravitációs mezejébe. Mikor a végzetes találat érte, a Rubintűz viszonylag gyorsan haladt, és az Atron a hajó feldarabolása során képes volt megőrizni mozgási energiája nagy részét. Ez akkor komoly előnyt jelentett, aminek most kellett megfizetni az árát: az MI már több mint egy napja folyamatosan fékezett, feláldozva a maradék üzemanyag nagyját.

Az Uránusz-méretű, türkizszín gömb végül a terv szerint befogta a roncsot. Az Atron a negatív parittyá-effektust kihasználva megtakarított valamennyit az értékes üzemanyagból. A jól sikerült manőver után már nem volt nehéz pályára állni a Nephris körül.

Robotszonda, majd fél napra rá automatikus leszállóegység hagyta el a hajót. Alig

egy nappal a hold fölé érkezés után megindult a felszínen a túléléshez nélkülözhetetlen anyagok begyűjtése.

Elérkezett az idő a legénység felébresztésére.

Sean kinyitotta a szemét. Egy darabig csak színes karikák ugráltak előtte a fehér ragyogásban, majd résnyire zárt szemhéja alól a fölé hajoló arcra pillantott. Az elmosódó foltok lassan Juliette Clermont ismerős vonásaivá álltak össze.

Sean megpróbált megszólalni, de csak bugyborékoló harákolás tört elő a torkából. Köhögni kezdett, és a szájában összegyűlt undorító folyadékot a kis tálkába köpte, amit a nő előzékenyen a szájához tartott. Felismerte a sűrű, enyhén vegyszerszagú anyagot. A személyi antigravitációs tartályokban használták. Ezúttal azonban vasas mellékíz is társult hozzá.

– Jól van, parancsnok?

– Megmaradok... Hol van a doktornő? – nézett Clermontra, aki az asszisztensi feladatokat látta el az orvosin. A nő szeméibe költöző szomorúság megadta neki a választ.

– Jelentést kérek, mi a... – kezdte, de ismét köhögni kezdett. Tálka, köpés. Sean a véres nyálra meredt.

– Ne aggódjon parancsnok, csak megharapta a száját. Nem vészes.

– Parancsnok? – pillantott fel a férfi.

Clermont némán bólintott. Sean megpróbálta összeszedni a gondolatait.

– Hány túlélő van?

– Hét. Stefansky, doktor Lingner, doktor Martinelli, Robinson és mi ketten.

– Robinson? Na persze, a név kötelez.

Megpróbált mosolyogni, de az eredmény inkább tünt torz grimasznak. Hét túlélő a huszonegy fős legénységből! Sokkal rosszabb nem lehetett volna.

– Azt mondta, hét.

– Caterina súlyosan megsérült. Megtettem, amit lehetett, de attól félek, ez nem lesz elég – nézett a Sean melletti ágy felé Clermont. A férfi követte pillantását.

A taktikai tiszt behunyt szemmel, békés arckifejezéssel feküdt. Orrából cső vezetett az ágy melletti lélegeztetőhöz. Sean kényszerítette magát, hogy elszakítsa róla a tekintetét.

– Mi baja?

– Szétroncsolódott a combartéria, belső vérzések, koponyatörés... – folytatta volna még, de Sean intett, hogy ennyi elég lesz.

– A többiek?

– Zúzódások, horzsolások. Azt hiszem, Stefanskynak eltört egy-két bordája, de nem mondhatok biztosat. A legtöbb műszert még nem lehet használni.

– És velem mi a helyzet?

– Van egy csúnya zúzódás a tarkója közelében. Akkor sérülhetett meg, amikor az automatika berántotta a túlélőkabinba. Nem tűnik veszélyesnek, de ilyen hiányos felszereléssel... A doktornő biztosan többet tudna...

– Nyugalom Julie. Ne gondoljon most a doktornőre. Figyeljen a teendőire, meglátja könnyebb lesz. Megértett?

– Igen, uram – bólintott Clermont.

Sean meg akarta még kérdezni, milyen állapotban van a hajó, de aztán meggondolta magát. Jobb lesz ezzel Stefanskyt és Robinsont megkeresni.

Kikászálódott az ágyból, és ellavírozott a hídig. Úgy tippelte, egy, legfeljebb kettő gravitációkiegyenlítő működhet, azok is alacsony teljesítménnyel. A fontosabb helyeken sem volt több fél génél, másutt szinte teljes súlytalanságban kellett haladnia.

Mikor megérkezett a parancsnoki állásba, Lingner és Martinelli éppen beszélgett, hátul, megszokott helyén Stefansky ült. A lengyel látszólag ügyet sem vetett társaira, be volt kötve a rendszerbe.

– ...ha a fejesek hajlandóak lennének félretenni a rövid távú célokhoz való görcsös ragaszkodást, az egész konfliktus félretelhető lenne – gesztikulált Lingner.

– Na igen, szép is lenne. A baj csak az, hogy akkor hosszú távon megennének minket a kínaiak – vetette ellen Martinelli, aki általában minden, a legénység érdeklődésére számot tartó témában határozott véleménnyel rendelkezett. Az asztrofizikusokat visszahúzó, munkájukba mélyedő szakembereknek ismerték, Martinelli ezzel szemben mindig aktívan részt vett a társasági életben, sőt gyakran ő került a középpontba.

Mikor Sean belépett, elhallgattak és felé fordultak. Az újdonsült parancsnok biccentett, hogy folytassák. Örült, hogy a két doktor képes ilyen fesztelenül csevegni a kilátástalan helyzet ellenére. Stefanskyhoz lépett. A lengyel csendben, behunyt szemmel ült, akár egy jogi meditáció közben. Mikor Sean karnyújtásnyira járt tőle, felpillantott.

– Hogy állunk?

– Oda a hajótest nagyja. A hajtóművek, a reaktorok, a páncélzat, majdnem a teljes fegyverzet. A rendszer a MacKinleyről megy, azért kell ennyi energiával beérnünk. Mikor találatot kaptunk, Atron átvette az irányítást. Kimentette a legszükségesebbeket, és pályára állította a hajótest maradványát a rendszer legnagyobb gázóriásának egyetlen holdja körül. Kibocsátott egy leszállóegységet, ami most is dolgozik a felszínen. A MacKinleyhez gyűjt hidrogént. Ha minden jól megy, hetekig, vagy akár hónapokig is kihúzhatjuk.

– Remek – biccentett Sean. – Robinson?

– Éppen a szenzorok helyreállításán dolgozunk. Ha szerencsénk van, visszanyerhetjük a hatósugár nyolcvanöt százalékát.

– Ez most a legfontosabb?

– Atron szerint igen. Egyébként az energiaellátás a legsürgetőbb probléma, de ennek megoldása már folyamatban van.

– Milyen az MI állapota?

– Feltéve, hogy lesz elég energia, teljes kapacitással tud majd dolgozni. Az asztrogációs adatbankot sikerült szinte teljesen működésbe hozni. Néhány memóriablokk megsérült. Kiegett egy Seekers-telep, de már megindítottuk az újranövesztését.

– Kitűnő. Folytassa, és értesítsen a fejleményekről – mondta, majd elhallgatott egy pillanatra. – Még valamit... Stefansky, maga az új elsőtiszt.

– Értettem – válaszolt szenvtelen hangon az MI-operátor, és ismét lecsukta a szemét.

Sean a parancsnoki székhez lépett és leült. Egy pillanatra furcsa érzés töltötte el: mintha tilosban járna.

Elöltött néhány órát a helyzetértékelések áttekintésével. Mire befejezte, visszanyert egy adagot híres optimizmusából. Kezdett hinni benne, hogy megúszhatják élve.

 Eltelt két nap. Mindenki lekötötte magát. Sean igyekezett mindenütt ott lenni. Stefansky látszólag a teljes hátralévő életét képes lett volna eltölteni az Atronra kötve. Martinelli a híd, az orvosi és a konyha háromszögében keringett megállíthatat-

lanul, mindenkivel váltva néhány szót. A bőbeszédű asztrofizikusnak sikerült feldobni a hangulatot. Lingner doktornő a legénység pszichológusaként szorult helyzetükben különösen hasznosnak bizonyult – főleg Julie Clermont töltött nála sok időt –, ezenkívül hajószakácsi minőségében is jól megállta a helyét. Robinson pedig vérbeli technikusként mindig talált magának valami bütykölnivalót – ami azt illeti, a hajón bőven volt mit kijavítani.

A harmadik napon visszatért a leszállóegység. Elegendő hidrogént gyűjtött be, hogy újra életet leheljenek a teljes energiarendszerbe. Az eseményt egy üveg szerencsésen épen maradt pezsgővel ünnepelték meg.

A negyedik nap reggelén újra leküldték a leszállóegységet a Nephrisre. Elhatározták, hogy ezúttal hidrogén mellett fémeket is gyűjtenek a további javításokhoz. Odalent szétszéledtek az apró robotjárművek, hogy megfelelő teléreket találjanak.

A következő fontos eseményig öt nap telt el. Ekkorra tűzte ki Clermont Caterina műtétjét. Lingner vállalkozott rá, hogy segítsen neki. Hosszú órákig tartott a beavatkozás, ez idő alatt senkit sem engedtek be az orvosiba. Végül megjelent doktor Lingner a hídon, ahol a többiek váraoztak.

– Túléli. Még néhány nap, és felébreszthetjük – mondta egy fáradt, ám ragyogó mosoly kíséretében. Nemsokára Julie Clermont is belépett, de neki alig egy-két szóra futotta az erejéből.

Az újabb siker öröme ismét ünnepet ültek, de a két nő a sürgető alvásigényre hivatkozva hamar otthagya a társaságot.

 A tizedik reggelen Sean Stefansky izgatott hangjára ébredt.

– Uram, kérem, azonnal jöjjön a hídra! Ezt látnia kell! – szavaiból akkora feszültség sugárzott, amelyet még sosem tapasztalt nála. Pólóban és alsónadrágban rohant fel a parancsnoki állásba. Mikor odaért, Stefansky csak némán a központi kivetítőre mutatott, mely az egyik robot által továbbított képet közvetítette. Sean a látványtól hosszú percekig nem jutott szóhoz.

A robot egy hasadékbán állt, egy hosszú, keskeny lejtő végén. A szűk szakadékot két oldalt legalább kétszáz méter magas sziklafal határolta. A lejtő tövében, ahonnan ismét vízszintesen folytatódott a sziklás talaj, egymással pontosan szemben két sziklafülkét vágtak a kőbe. Igen, vágtak – Sean egy percig sem kételkedett ebben, mikor a lassan pásztázó kamera képére meredt.

A sziklafülkében egy szobor kapott helyet. Az oldalt sorjázó adatok szerint tizenkét méter magas lehetett. Döbbenetesen emberi volt, csak egy kicsit talán túl nyúlánk. Térdig érő, szoknyára emlékeztető ruhadarabot és felfelé enyhén táguló kalapszerűséget viselt, testrészei egyébként fedetlenül maradtak. Nyakában stilizált láncon ovális kő pihent.

Arckifejezése volt a leginkább zavarba ejtő: mindent tudó, bölcs mosoly játszott az ajkán, de ha az ember tovább nézte, egyre inkább tűnt pajkosnak, sőt, enyhén leereszkedőnek. Mintha azt gondolná szemlélőjéről: „Mindent tudok rólad, te kis rosszcsont!”. A karjait tenyérrel felfelé, enyhén előrenyújtotta a hasadék távolabbi vége felé, mintha csak tovább akarná tessékelni a látogatót. A másik fülkében a szemközti tükörképeként a szobor pontos mása állt.

Seanban csak most tudatosodott, hogy amíg ő a képet bámulja, Stefansky beszél hozzá:

– ...a mélyebben fekvő rétegeket is. Egy óra alatt eljutott a lejtő aljára és ezt találta. Ekkor értesítettem önt, uram.

Sean csak pislogott egyet, de hang nem hagyta el a torkát. Végül kipréselt magából egy jóváhagyó hümmögést. Leült a parancsnoki székbe, és tovább nézte a kivetítőt. Eltelt néhány perc, mire képes lett kivonni magát a látvány hatása alól.

– Lássuk, mit találunk beljebb. Küldje tovább!

A kép mozogni kezdett, ahogy a kis robot nekivágott az ismeretlennek.

Fél órával később egy trapézformájú nyíláshoz érkezett, mely a szurdokot lezáró falban tátongott.

– Be tudjuk küldeni anélkül, hogy megszakadna az adás? – kérdezte Sean izgatottan.

– Igen, de előbb le kell raknia egy átjátszót. Azután attól függ, milyenek a viszonyok odabent. Ha a járat egyenes, mélyebbről is foghatjuk a jeleket.

– Vigyük a hajót a helyszín fölé. És küldje oda a többi robotot is.

– Nagy területen vannak szétszóródva, de a legközelebbi három odaérhet két órán belül.

– Jó. Addig menjen be ez!

– Rendben. Átkapcsolok többspektrumú letapogatásra. A színek nem fognak egészen stímmelni, de többet látunk – magyarázta a lengyel, ám Sean csak fél füllel hallgatta. Teljesen lekötötte az eléjük táruló kép. A robot a nyílás formáját követő, trapézkeresztmetszetű folyosón haladt. Folyamatosan vizsgálta a falakat, de az egyenletes, sima felszínt nem törte meg semmi. Teltek a percek, de a járatnak nem szakadt vége.

Sean közben érezte a finom lökéseket, ahogy az Atron új pályára állítja a hajótestet. Fél óra kellett, hogy felvegyék az új pozíciót.

A robot nagyjából akkor érte el az alagút végét, mikor a Rubintűz a sziklába vágott bejárat fölé ért.

Ugyanekkor szöktek fel a számok az orvosi egyik műszerén, mely Caterina Fuerteventura agyhullámaint figyelte.

A folyosó egy hatalmas földalatti terembe vezetett. A mérések szerint egy nagyjából háromszáz méter oldalhosszúságú, négyzet alapú csarnokba futott be a robot. Először azt gondolták, hogy a folyosó kettéágazik, mert az alagúttal szemben is sziklafal emelkedett. Igaz, ez nem függőleges volt, hanem kissé lejtett. Hamar kiderült az is, hogy a magasban nem találkozik a mennyezettel. Sean a mérések alapján lekért egy 3D-s modellt a paneljére.

– Stefansky, maga is látja, amit én? – suttogta elhűlve.

– Igen, uram... – A lengyel hangjába visszatért az izgalom. – Lenyűgöző.

A mesterséges barlang egy hatalmas, kőből faragott csonkagúlát rejtett.

 Egyelőre nem lehetett körbejárni a csarnokot anélkül, hogy megszakadt volna a kapcsolat. Amíg a többi robot érkezésére vártak, méréseket végeztek. Közben az Atron az adatokat értékelte, rengeteg kérdést vetettek fel, melyekre választ kellett találni. Hogy nem földi emberek vágták a kőbe a csonka piramist, kimondatlanul is mindketten sejtették. A legfontosabb kérdés a miért maradt.

Mielőtt hozzáláthattak volna a csarnok teljes felderítéséhez, megérkezett a hídra korán kelő Martinelli. Fél percig földbegyökerezett lábbal állt, majd eufórikus mosoly ömlött szét az arcán, végül elrohant, hogy felébressze a többieket is. Mire a három robotból álló erősítés a csarnokba érkezett, a taktikai tiszt kivételével a hajó teljes legénysége a híd központi kivetítőjét figyelte.

Leraktak egy átjátszót az alagút belső végénél is, majd nekiláttak a rejtélyes építmény megkerülésének. A következő órában csak a sima sziklafelszíneket láthatták, mégis, szinte áhítatos figyelemmel nézték a képet.

A legénység egyre izgatottabbá vált. Vadabbnál vadabb elképzelésekkel álltak elő, melyekkel a piramis rendeltetését igyekeztek kitalálni. Abban mindenki egyetértett, hogy az építmény valamilyen célt szolgál. Martinelli utalt a földi piramisokra, illetve az egyiptomiak kiemelkedő csillagászati ismereteire, melyek fontos szerephez jutottak az épületek tájolásánál. Lingner felvetette, hogy az egész könnyen lehet egyfajta szimbolikus üzenet is, vagy akár egy kihalt civilizáció hagyatéka. Stefansky rámutatott, hogy a bolygó nem alkalmas az életre, és valószínűleg korábban sem volt megfelelő a gyenge gravitáció, a ritka légkör és a távoli nap miatt. Végül megegyeztek abban, hogy a piramist egy újrjáró civilizáció építhette, feltehetőleg a távoli múltban.

- Perceken belül elérjük az épület átellenes oldalát.
- Gondolja, hogy lesz ott valami? – kérdezte Lingner.
- Szerintem igen. Mondjuk egy bejárat! – szólt közbe Martinelli.
- Nos, nemsokára megtudjuk – vetett véget a találgatásnak Stefansky.

Két perccel később az első robot elérte a piramis oldalának felezőpontját. Martinellinek lett igaza. Valóban egy bejáratot találtak.

 Caterina súlytalanságban lebegett. Fehér, fénylő folyadék vette körül. Akár egy megsűrűsödött fényóceán. Körülfolyta, simogatta a testét. Áthatotta lényét lágy, meleg érintésével. Nagyon jól érezte magát, mintha visszatért volna az anyaméhbe. Lassan oszladozni kezdett előtte a fény, míg végül a csillagkárpit vált láthatóvá. Mögötte, körülötte azonban változatlanul óvón hullámozott az energia.

Az ovális nyílásban, mely figyelő tekintete előtt az ürre nyílt, két csillag ragyogott fel. Pislognia kellett, s mire újra élesen látott, az időközben kihunytt csillagok helyén egy szempárba tekintett. A mélykék szemek körül előbb halványan, majd fokozatosan alakot öltve egy arc jelent meg. Ovális, szinte tökéletes formája lágyan ívelt orrot, nemes vonású ajkakat keretezett. A tünemény finoman elmosolyodott, majd megszólalt:

– Minden rendben, Caterina.

A nő néhány pillanatig csodálkozva nézte a jelenést.

– Ki vagy te? – kérdezte végül.

– A nevem Santi. És ne hidd, hogy álmodsz – mosolygott látogatója. Caterinának az a határozott érzése támadt, hogy egy földönkívülivel beszélget. Mindig is hitt a létezésükben, de nem ilyennek képzelte őket. És semmiképpen sem testetlennek.

– Nekem is van szilárd testem, de most nincs itt – válaszolt a jelenés a ki nem mondott kérdésre. – Épp olyan valóságos vagyok, mint te. A tested legkeményebb rétege alszik ugyan, de a szellemtested ébren van. Így tudunk beszélgetni.

Caterina első hallásra nem értette, de végül felderengett benne egy emlék. Fiatalabb korában tanulmányozta néhány ősi kultúra emberképét. Amit most hallott, az a hindu elképzelést juttatta eszébe.

– Finomtest?

– Igen! Látom emlékszel. Ezért is választottunk téged. Az, hogy egyébként az orvosiban alszol, megkönnyítette a kapcsolatfelvételt.

– Megsérültem?

– Amikor eltalálták a hajótokat. Ne aggódj, meg fogsz gyógyulni.

– Választottatok? Kik vagytok?

– Nevezhetsz minket építőknek, ha úgy tetszik. Azért jöttem, mert a társaid rábukkantak egy épületre, amit mi hagytunk ezen a bolygón.

Ahogy ezt mondta, a Caterinát körülölelő fény széteszlott. Egy fakósárga bolygó képe tárult elé, mögötte egy nagyobb, türkizsín gömbbel.

– Abban a rendszerben vagyunk, ahol csatáztatok. A hajótok súlyosan megsérült, de heten túléltek. A számítógépek végül pályára állította a roncsot a hold körül, amit Nephrisnek hívtok.

– Azt mondtad, találtunk ott valamit.

– Igen. Ezért vagyok most itt. A fajotok fontos fordulóponthoz érkezett. Most kezditek el megismerni az univerzum igazi természetét. Amit itt hagytunk, ehhez nyújthat segítséget.

Caterina örült, hogy a testétől elválasztva beszélhet a rejtélyes idegennel. Ha nem így történik, már biztosan zúgna a feje, sőt talán el is ájult volna. Igyekezett összeszedni magát, és koncentrálni. Látogatója türelmesen várt, míg a nő fel nem tette a következő kérdést.

– Mit hagytatok itt?

– Megmutatom – mondta Santi. Ezzel egyidőben közeledni kezdtek a bolygóhoz. Elsuhantak a sérült Rubintűz mellett. A Nephris gömbje egyre nagyobbra hízott, míg egész látóterüket be nem töltötte. Nem sokkal később szédítő sebességgel siklottak a hold sziklás felszíne felett. Alattuk sorra maradtak el a mustárszín, alacsony hegyek, sekély medencék, meteorütötte kráterek. Végül Santi lassított, és alábuktak egy keskeny, függőleges falú szurdokba. Ahogy közelebb kerültek a falakhoz és a felszínhez, a mozgásuk ismét nagyon gyorsnak tűnt. Azután elnyelte őket az alagút.

– Segítek neked, hogy itt is láthass – hallotta Santi hangját. Eltűnt a sötétség, és Caterina meglátta maga körül a sziklába vágott folyosót.

Berepültek a csarnokba, majd feljebb emelkedtek és megálltak ott, ahol a barlang fala és a földmélyi épület között több helyet hagytak az építők.

– Egy csonka piramis! – kiáltott fel Caterina.

– Igen. Nektek kell majd befejezni.

– Hogyhogy nekünk? Miért?

– A ti időtökben számolva majdnem pontosan három év múlva bekövetkezik egy ritka együttállás. A rendszer napja, a gázóriás és a Nephris egy vonalba fog kerülni egy negyedik objektummal, melyet ti fekete lyuknak hívtok. Amikor ez bekövetkezik, a piramis csúcsa pontosan a fekete lyukra fog mutatni.

– Mi szükség van erre?

Santi elmosolyodott.

– Mondjuk úgy, ezzel bebizonyíthatjátok, hogy a fejlődésetek a következő lépcsőfokra léphet. A válasz ennél jóval összetettebb, de csak akkor érthetitek meg a maga teljességében, ha végigjárjátok a megoldáshoz vezető utat.

– Pontosan mit kell tennünk?

– Amint látod, a piramis még nincs kész. A csúcsát a csarnok mennyezetét alkotó sziklából kell kifaragnotok, és ráhelyeznetek a már álló részre. Ezután a piramis alapjáig el kell bontanotok a környék kőzetét, egészen a lejtőig, melynek tövében a két szobor áll. A cél az, hogy egy kör alakú, tiszta területet kapjatok, közepén a piramissal.

Caterina nem jutott szóhoz. Egyre erősebbé vált benne a gondolat, hogy álmot lát. Mindenképpen élete legfantasztikusabb álmát, de nem a valóságot.

– Nem, biztosíthatlak, hogy nem álmodsz – mosolygott Santi. – A legjobb lesz, ha megmutatom, hogyan kellene kinéznie, ha befejezitek. Felkészültél?

Caterina összeszedte maradék lélekjelenlétét.

– Rendben.

Mikor kimondta, tágulni kezdett körülöttük a tér. A csarnok falát alkotó szikla fokozatosan visszahúzódott, mintha folyadék lenne, melyet felszívna. Odafent előbukkantak a csillagok, majd a sziklafalak körben távolodni kezdtek a már kész piramistól. Egészen a távoli lejtőig húzódtak vissza. Ott egy széles, lankás sáv jött létre, akár egy hatalmas, mesterséges kráter pereme.

– Mit szólsz hozzá? – mosolygott Santi.

– Ez lehetetlen! – bukott ki Caterinából. – Ehhez tíz év is kevés lenne, nemhogy három. Még ha nem lenne háború, akkor sem menne.

Santi elkomorodott.

– Ha tovább vívjátok a háborút, szinte lehetetlen lesz befejezni. Egyébként kivitelezhető, de nehéz feladat. A technológia rendelkezésekre áll, de tökéletesítésre szorul. Van, amit még ki kell fejlesztenetek hozzá, bár csírájában már ismert a számotokra. Komoly kihívás az egész fajotoknak.

– És ha sikerül?

– Majd meglátjátok – mosolyodott el ismét az idegen. – De biztosíthatlak róla, hogy nem lesz hiábavaló erőfeszítés.

Caterina hallgatott. Ezer kérdést tehetett volna fel, de az is elszédítette, amit eddig megtudott.

Santi türelmesen várt egy darabig, majd folytatta.

– A társaid most derítik fel a piramis belsejét. Odabent egy kamrát fogtok találni, a falain domborművekkel. Útmutató az építkezéshez.

– Gondolod, hogy sikerülni fog? Egyelőre egy szétlőtt roncsban keringünk a bolygó felett. Elég reménytelen a helyzet.

Santi arcán ismét megjelent a kedves mosoly. Mintha egy gyermek csacsкасáigait hallgatná.

– Ne légy kishitű. Nemsokára rátok találnak. A feladat nem lehetetlen.

Caterina észrevette, hogy miközben beszélgettek, a kész piramis látomása eltűnt. Ismét a földalatti csarnokban lebegtek, a befejezetlen épület mellett. Nem tudta volna megmondani, mikor ment végbe a változás.

– Gyere. Vissza kell térnünk – szólta Santi, és már indultak is. Végigszárguldottak az alagúton, majd fel, a Rubintűzhöz. Caterina csak most vehette szemügyre a meggyötört, lecsupaszított hajótestet.

– Búcsúznom kell – hallotta Santi hangját, melybe ezúttal egy árnyalatnyi szomorúság vegyült.

Caterina még egyszer, utoljára ránézett. Ezúttal ő mosolygott.

– Köszönöm, Santi.

– Szívesen – derült fel ismét látogatója arca.

– Látlak még?

Nem kapott választ, csak a szemek ragyogtak fel vidáman. A következő pillanatban Santi arca már el is tűnt. Helyét a ragyogó, fehér fény hullámmása vette át, melyből korábban felbukkant.

Sean előrehajolt a parancsnoki székben.

– A lehető legpontosabb letapogatást kérem az ábrákról – utasította Stefanskyt.

A központi kivetítőt a piramis belsejében talált domborművek képe töltötte be. A robotok által közvetített felvételeket az Atron rögzítette, és a kész mintázatot oldalt külön is megjelenítette.

– Vajon mik lehetnek ezek az ábrák? – találgatott Martinelli. – Talán az építők üzenete?

– Esetleg megtudhatjuk belőlük az épület funkcióját – vetette fel Lingner.

– Pontosan!

A hangra egy emberként fordultak hátra. A híd bejáratában Caterina állt. Ajkán ugyanaz a mindent tudó, barátságos mosoly játszott, amit nem sokkal korábban ő látott egy távoli idegen arcán.

Két nappal később sikerült kapcsolatba lépni a Britannicával. A StarRes parancsnoksága túlélők utáni kutatásra küldte a rendszerbe a mentőhajót, két cirkáló kíséretében.

Sean most, miközben a központi kivetítőn a hajóraj pályára állását figyelte a Nephris körül, néhány pillanatra elmerült gondolataiban. Vajon hogyan mondja el a feletteseinek, mire bukkantak? Hogyan számoljon be Santi üzenetéről? Neki is eltartott egy darabig, míg meggyőzte magát arról, hogy Caterina nem csupán álmodta az egészet. Maga is furcsállta, de hinni akart neki. Hinni akart abban, hogy van értelme mindannak, ami velük történt, és nem csupán véletlen események hullámai dobálták őket céltalanul ide-oda. Hiszen kinek lenne jobb esélye a társaság vezetésének meggyőzésére, mint egy Mervillnek? Vajon Santi és ismeretlen társai ezzel is számoltak? Egy biztos: őt nem tolhatják csak úgy félre, meg kell hallgatniuk! Sean életében először szívből örült, hogy a nagy hatalmú család sarja. Ha hisznek neki, akkor már csak a kínaiakkal kell tüszünetet kötni. Ki tudja, talán félvérként ő lehet a legalkalmasabb összekötő. Azután nincs más hátra, mint tető alá hozni egy széleskörű nemzetközi összefogást, mely eséllyel oldhatja meg a feladatot, amit a rejtélyes építők bíztak rájuk. Még így elméletben sem hangzott egyszerűnek!

Felnézett, pillantása Caterináét kereste. A nő feléje fordult, és biztatóan rámosolygott, mintha tudná, milyen gondolatok kergetik most egymást a parancsnok fejében. Sean nem talált rá magyarázatot, de kezdett benne hinni, hogy nem lehetetlen véghezvinni, amit elterveztek. Irracionális optimizmus? Talán. Az idő majd megadja a választ.

– Felkészülni a hajó elhagyására! – adta ki utolsó parancsát a Rubintűz irányítójaként. – Ne vesztegessük az időt! Sok a dolgunk – tette hozzá és viszonzta a nő mosolyát.

